

Her følger en rejseberetning og mine refleksioner over U16-landsholdets EM i Polen.

Der var tirsdag morgen, og kl. var 4.30 på en grå sommernat, da U16 landsholdet mødtes til afrejse i terminal 2 i Kastrup for afrejse til Polen. Forude ventede seks dage sammen og mindst fem kampe til EM i Polen i Hockey5 versionen af hockeyen. Turen startede med, at vi blev to timer forsinket, fordi flyet skulle startes udefra af en maskine, som ikke virkede. På et tidspunkt var der otte teknikere i panisk arbejde for at flyet i gang.

Med to timers forsinkelse kom vi til Warszawa, og her ventede små seks timers køretur til det østlige Polen til vores endestation Walcz – det olympiske center for 10 sportsgrene i Polen. Det var en tur, der trak tænder ud, men efter aftensmåltidet og en times træning på banen samt godkendelse og registrering af spillerne, kunne spillere og ledere gå i seng med en boblen i maven frem mod næste dags ene kamp mod Ukraine – en nøglekamp i gruppen, hvor Frankrig og Østrig var de store favoritter og Ukraine, Kroatien og Danmark måtte slå om de andre tre pladser.

Onsdag formiddag stod der Ukraine på menuen. Inden morgenmaden gik vi på banen, og spillede et lille boldspil for at få søvnen og lidt af spændingen ud af kroppen. Med to timer til kampstart gik vi i taktik-lokalet, og mere minutiøst gennemgik de generelle taktikker og vores fokuspunkter. Jeg havde besluttet mig for, at vi skulle møde dem med højt pres for at se, om vi kunne i presset mand til mand. Jeg havde også en forventning om, at ukrainerne ville spille klassisk østeuropæisk med ret statiske og klassiske taktikker. Det skulle dog vise sig, at det var det mandskab, som overraskede mig mest, og som tog mig lidt på sengen.

Drengene virkede egentligt ret klar med det rette spændingsniveau, men der skulle ikke gå mange øjeblikke, før det skulle blive modbevist. I første periode halsede vi efter de ukrainske drenge, der langt fra spillede som forventet. De spillede frækt og kreativt, og to personlige fejl koste direkte på kontoen, og vi gik derfor til anden periode nede 2-0.

I anden periode satte vi os på ukrainerne, vi ændrede taktik, og det gav pote med det samme, og vi kom flot tilbage 2-2. Men igen var det en stor personlig fejl, der kostede på scoreboardet. Med 10 sekunder igen kunne ukrainerne gå til pause 3-2. Det var ligesom et leverstød, som vi ikke kom os over, og i tredje periode løb ukrainerne fra os til sidst. Vi havde såmænd chancer nok til en uafgjort, men vi scorede ikke på vores chancer, hvor vi forcerede afslutningen i stedet for at lade teknikken regere. Det var derfor et skuffet mandskab, som gik fra kampen med et nederlag på 5-2.

Efter kampen skulle drengene i isbad for at få gjort kål på blå mærker, mindre slag samt ømme led. Da vi ikke havde en fysioterapeut med, var det nødvendigt at finde en anden løsning på trætte og ømme muskler. Isbad har også den fordel, at det frigiver en masse endorfiner (lykkehormon), så man får hurtigere skubbet nederlaget væk.

Torsdag formiddag gik vi i gang med forberedelserne til vore første rigtig store styrkeprøve mod Frankrig. Franskmændene havde om aftenen forinden spillet 1-1 mod Kroatien – en kamp, hvor Franskmændene havde domineret uden at være farlige, men hvor de ikke havde skudt på mål udefra. Vi regnede dog med, at det ville ændre sig mod os, og at det i det hele taget var en engangsforestilling, at de franske drenge var så passive.

Kampen inden vi gik på banen spillede Kroatien mod Ukraine. Her vandt Kroatien 5-4 til allersidst, hvilket betød, at vi skulle ud og skabe et resultat mod enten franskmændene eller mod Østrig, samt vinde over kroaterne senere på dagen.

Frankrigskampen skulle vise sig at blive en hård forestilling, og hvor vi skulle blive ramt af voldsomme uheld

og absurde scoringer mod os. Franskmændenes fik lov til at komme med voldsom fysik i kampen, og vi blev hele tiden skubbet væk i hjørnerne. Derudover var de også hurtigere end os, så vi fik sjældent frislæg på deres banehalvdel. De få gange, hvor vi kunne kreere overtal producerede vi chancer med det samme, og derfor kunne vi også score tre gange mod dem – i øvrigt var det mandskab, som scorede flest gange mod franskmændene.

I anden periode blev vi ramt af skader. I samme sekvens på 19 sekunder brækkede Nicklas kravebenet, da han faldt voldsom over en franskmands ben i en sprint tilbage i banen, og da bolden blev reddet, væltede Mikkel i banden, og hans skulder gik af led. Nicklas var færdig for turneringen efter fem perioder, og Mikkel bed smerterne i sig, og hjalp til det bedste han kunne – på trods af, at han egentligt ikke burde have spillet videre.

Franskmændene kom foran 3-0, inden vi scorede to hurtige mål på flotte hurtige kombinationer gennem midteraksen af banen. Men kampen blev lukket for vores vedkommende, da Frankrig scorede på et blokeret skud, der røg 10-12 meter op i luften, og dumpede ned bag vores målmand i målet til resultatet 4-1 efter anden periode. Tredje periode slappede franskmændene lidt af, og vi kunne score to gange yderligere til resultatet 6-3. Resultatet betød, at vi skulle ud og vinde med mindst et par stykker, for at holde os inde i kampen om at undgå sidstepladsen mod Kroaterne i dagens anden kamp.

Da der kun var tre timer mellem de to kampe, fik vi hurtigt gang i medicinkassen, fik tapen og de smertestillende i gang, således vi kunne fokusere på næste kamp. Vi aftale at gå ud og overfalde kroaterne, og lægge højt pres på dem. Efter to minutters spil burde vi have været foran med 3-0. Vi vadede i chancer i første periode, men desværre fik vi kun puttet en enkelt ind, og på kroaternes anden rigtige chance udlignede de i slutningen af perioden. Vi aftale, at vi skulle fortsætte de gode takter, og vi startede igen rigtig godt i starten af anden periode, men en spiller nede og en spiller mere, som måtte give op i løbet af kampen, løb kræfterne lidt ud. Kroaterne fortsatte med at stå relativt defensivt og levede på kontraangreb. I deres etablerede spil havde vi rigtig godt fat i dem. Derfor var det også noget af en bet, at de trak fra i anden periode med ret få store chancer. Vi var piskede til at satse endnu mere i tredje periode, og da kroaterne scorede til 5-2 var kampen næsten lukket. Vi scorede til 5-3 med fire minutter igen, og her burde kroaterne have haft indtil flere kort i mine øjne for forskellige optrin, men det blev kun til et gult kort med 1,5 minut igen, og da var kampen desværre tabt.

Status efter de tre første kampe var, at vi havde tilspillet os mange chancer, hvor det var stolpe ud for os, og vores modstandere havde desværre fået for mange lette mål den anden vej, fordi vi var for sløsed i forhold til, hvad vi havde aftalt på taktikmøderne. Og værre var, at vi vidste, at vi var rykket ud af A-gruppen på dette tidspunkt. Herfra var handlede det om ære, hjerte og mandsmod.

Et slukøret og ramt hold af spillere og ledere gik fra anlægget, men isbad og lidt refleksion over dagens kampe gjorde, at vi kiggede hinanden i øjnene og gav hinanden håndslag på, at vi ville give den gas til sidste fløjt – også selvom det ville gøre ondt, og mere ondt end godt var.

Fredag morgen kl. 9.00 var det blevet tid til at møde Østrig, som allerede var klar til semifinalen. Vi var de første, der var ude og morgenjogge kl. 6.00 og i kantinen til morgenmad 6.30. Vi mødte østrigerne på vej til morgenmad, da vi var på vej til taktikmøde. Der fik jeg en følelse af, østrigerne ikke tog kampen rigtig alvorligt. I taktikmødet talte vi om Østrigs tre profiler, og hvad vi skulle gøre ved dem en for en. Fra morgenstunden var skavankerne fra de to kampe dagen virkelig begyndt at tære på drengene, og både Mikkel, Oliver og Anders skulle have behandling for at blive helt klar til kampstart og bed resten af smerterne i sig. Også Hector løb stadig rundt med lidt sygdom i kroppen.

I opvarmningen i regnvejret noterede jeg mig, at de østrigske drenge grinte af en vores opvarmningsøvelser. Der var jeg ikke i tvivl om, hvem der var klar til kamp, og hvem der ikke var. Og ganske

rigtigt. Vi kom ud som lyn og torden og dominerede Østrigs lidt tunge forsvarere. Og vi scorede på vores chancer. Derfor var det også helt fortjent, at vi gik fra første periode oppe 4-2. Det var klart vores bedste periode i turneringen.

Anden periode lagde østrigerne et tungt pres, og den manglende spiller til at veksle med begyndte at gøre rigtig ondt på os. Presset betød, at vi kom ned med 5-4 ved udgangen af perioden, men alle gik med hovedet højt ind til tredje periode. Især østrigernes føringsmål til 5-4 var en bizar omgang, hvor østrigerne fik et frislæg, som tydeligt var vores, som blev taget det forkerte sted, og hvor begge hold stod og kiggede på dommeren, indtil en østriger tog bolden og bankede den i det lange målhjørne.

Der gik kun et par minutter, hvorefter vi flot kombinerede os til en overtalssituation tæt under mål, og vi kunne udligne - helt fortjent i mine øjne – til 5-5. Resten af perioden bølgede frem og tilbage, men med 50 sekunder igen lavede vi en kæmpe personlig fejl, og ganske naturligt kostede det på scoreboardet og pointet. Vi havde østrigerne, hvor vi ønskede at have dem. Vores spillerprofiler passede perfekt på til deres. De østrigske fans og forældre var heller ikke i tvivl om, at det var en kamp, hvor østrigerne var på hælene i lange perioder, og spillede virkelig godt.

Efter kampen talte jeg kort med østrigernes polske træner. Østrigs U16 drenge havde over en periode på 10 måneder spillet mere end 30 træningskampe, og med det in mente kan man bare konkludere, at der ikke er langt op til at spille mellem de fire bedste eller kampen om 9.-10. pladsen, som vi skulle ud og spille om dagen efter.

Da vi havde en lang dag, hvor vi ikke skulle spille flere kampe, besluttede vi at drage væk fra området, og kørte ind til byen og spiste pizza, og bagefter dagens isbad, inden vi alle så semifinalerne den sene eftermiddag.

Lørdag formiddag var det blevet tid til vores sidste kamp i turneringen. Vi skulle møde Tyrkiet, som var endt sidst i deres pulje, hvor de havde fået et heldigt point mod Hviderusland, og eller var blevet kørt over i flere af kampene.

Efter morgenens lille luntetur og udstrækning begyndte optakten til kampen. Det var tydeligt, at drengene var mentalt og fysisk trætte, og da vi var i gang med vores opvarmning, tog hver del af opvarmningen ekstra lang tid at udføre. Tyrkerne var hårdt ramt af skader, hvorfor de var 7,5 spillere til kampen. Den første periode startede vi bedst, og vi løb fint med tyrkerne, som gennem kampen blev drænet for deres sidste kræfter. Vi kørte også på pumperne og kunne ikke finde det fine spil frem, som vi viste dagen før mod østrigerne. Alligevel viste vi i glimt vores meget gode evne til at skabe overtalssituationer og flytte bolden i åbne områder. Og da vi rent defensivt ikke lavede nogen personlige fejl, kunne vi til sidst sejre 3-1, og sejren kunne sagtens have været 3-4 mål større.

Vi måtte derfor drage hjem med en samlet 9. plads i turneringen – ikke hvad vi havde sat snuden op efter, men jeg føler på baggrund af vores forberedelse ikke, at vi kunne have gjort mere.

Lørdag eftermiddag blev brugt til at se positionskampene, hvor vores venner fra Wales var i kamp, og vi så naturligvis medalje-kampene, hvor Polen tog sig af bronzen mod Schweiz – en kamp hvor polakkerne så ud til at elske at være på banen, og de scorede bl.a. tre akrobatiske mål. I finalen ventede Frankrig og Østrig fra vores pulje, og i puljekampen havde franskmændene vundet 4-3, hvor de havde score tre gange, de østrigerne havde fået et gult kort. I finalen var der dog ingen slinger i valsen. Franskmændene spillede med samme taktik, som vi gjorde mod østrigerne – de var blot bedre defensivt, end vi var, og derfor kunne franskmændene til sidst løfte trofæet efter en sejr på 3-0, hvor østrigerne reelt sit ikke havde haft en tilspillet åben chance gennem 30 minutters spil.

Søndag formiddag drog vi afsted til Poznan for at få flyet til Warszawa, men da ventede os 2,5 timers ekstra ventetid, og da endeligt sad i flyet, kunne vi se vores taske med stokke og andet grej blive taget ud af flyet igen. Der skulle gå to dage, før vi fik den taske at se igen, og det var så enden på vores tur til EM i Polen. En lærerig og stor oplevelse for alle, der var med.

Jeg som træner kunne ikke være mere stolt og tilfreds over den indsats, det engagement og den disciplin, som drengene har lagt i løbet af turneringen. Den attitude skal på sigt bringe dansk hockey op på næste niveau – både på ungdomsplan og på seniorplan - og vi har potentialet til det, hvis vi får sat tingene i system med nogle gode langsigtede projekter på eliteplan. Jeg finder det også prisværdigt, at man har været villig til at betale mere 4.000 kr. pr. spiller for at deltage i turneringen. Det viser virkelig dedikation fra spillerne og fra forældrenes side.

Jeg håber også, at spillerne tager oplevelsen med tilbage i klubberne og viser vejen og fortæller, hvad de næste årgange skal levere for at komme op på niveauet, der skal bringe os helt op mod semifinalerpladserne i A-gruppen. Skridtet er ikke større, end at vi som et samlet forbund af klubber kan gøre en stor forskel.

Der skal lyde stor tak til alle spillere, der deltog i de åbne træninger. Jeg håber meget, at vi kan holde jer alle ved ilden på den anden side af sommerferien. Det har været en fornøjelse at have så stor en gruppe at vælge fra. Det har helt sikkert skærpet konkurrencen og holdt alle skarpe fra første træning af.

Der skal i samme åndedrag lyde stor tak til Andres Sørensen for at tage tjansen som holdleder – en uvant rolle for Anders, som har gjort et fantastisk stykke forarbejde før og under turneringen. Der skal også lyde stor tak til forældrene for en dedikeret indsats i Polen på tilskuerpladserne og for altid at stille sig til rådighed, når en eller anden opgave skulle løses.

Endeligt skal der lyde stor tak til holdets sponsorer, XL Byg GS Slagelse og Louis Nielsen for tøj og Lasse Steinmetz for gode billeder.

På sigt bør DHU's hold skærpe indsatsen for at skaffe flere og større sponsorater, således vi kan sætte deltagergebyret ned. Det, tror jeg på, vil holde udøverne endnu mere fokuserede og dedikerede i fremtiden.

Om to år skal det næste U16 hold spille i B-gruppen, og med en fornuftig forberedelse og optakt er det min klare vurdering, at de kommende U16 drenge vil køre flere af modstanderne midtover. Danmark hører i min verden til i A-gruppen blandt "best of the rest"-nationerne, når de store europæiske hockeynationer ikke deltager i Hockey5.